

George Monbiot: Χαμένος Κόσμος

George Monbiot

Νομίζεις ότι συζητάς για τεχνολογίες και γρήγορα ανακαλύπτεις ότι συζητάς ιδεολογικά συστήματα. Η μάχη ανάμεσα στους οικολόγους σχετικά με το πώς ή αν θα παρέχεται ενέργεια στο μέλλον είναι η κωδικοποίηση ενός μεγαλύτερου ερωτήματος: ποιοι είμαστε, ποιοι θέλουμε να γίνουμε, πώς θέλουμε να εξελιχθεί η κοινωνία. Μπροστά σε αυτές τις ανησυχίες, τα τεχνικά ζητήματα -κόστος ανά ώρα μεγαβάτ, συγκέντρωση άνθρακα στην ατμόσφαιρα, καρκίνοι ανά sievert- έχουν λίγη σημασία. Επιλέγουμε την τεχνολογία -ή την απουσία της- σύμφωνα με ένα σύνολο πεποιθήσεων· πεποιθήσεις που τις περισσότερες φορές δεν ελέγχουμε επαρκώς.

Η θέση ενάντια στην εγκατάλειψη της πυρηνικής ενέργειας, για παράδειγμα, είναι απλή: θα αντικατασταθεί είτε από ορυκτά καύσιμα είτε, εναλλακτικά, από ανανεώσιμες πηγές οι οποίες θα πρέπει, προηγουμένως, να αντικαταστήσουν τα ορυκτά καύσιμα. Σε κάθε περίπτωση, τα αέρια του θερμοκηπίου, οι καταστροφές, οι ανθρώπινοι θάνατοι και οι τραυματισμοί θα αυξηθούν.

Η θέση ενάντια στη μείωση παροχής ηλεκτρισμού είναι εξίσου σαφής. Για παράδειγμα, η αναφορά του Zero Carbon Britain που εκδόθηκε από το Κέντρο Εναλλακτικής Τεχνολογίας ζητά 55% μείωση στη συνολική ζήτηση για ενέργεια μέχρι το 2030: ένας στόχος που ένθερμα υποστηρίζω. Προβλέπει, επίσης, σχεδόν διπλασιασμό στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας (1). Ο λόγος είναι ότι ο πιο βιώσιμος τρόπος απεξάρτησης των μεταφορών και της θέρμανσης από τον άνθρακα είναι η αντικατάσταση των ορυκτών καυσίμων από ηλεκτρική ενέργεια με χαμηλές εκπομπές άνθρακα. Αν κόψουμε την ηλεκτρική παροχή είμαστε εγκλωβισμένοι στο πετρέλαιο και το φυσικό αέριο. Αν κλείσουμε τους πυρηνικούς αντιδραστήρες, πρέπει να δεχτούμε μια μεγαλύτερη εξάπλωση των

ανανεώσιμων πηγών από αυτή που προτείνεται. Δεδομένων των αντιδράσεων του κόσμου στην αύξηση των αιολικών πάρκων και των νέων ηλεκτρικών γραμμών, αυτό θα είναι δύσκολο.

Η ερώτηση για τα πυρηνικά οδηγεί τη σκέψη στο ζήτημα της ηλεκτρικής ενέργειας. Η απεξάρτηση της οικονομίας από τον άνθρακα συνεπάγεται αύξηση των υποδομών. Οι υποδομές είναι άσχημες, καταστροφικές και ελέγχονται από απομακρυσμένες κυβερνήσεις κι εταιρείες. Αυτό διχάζει καθώς η ίδια κοσμοθεώρηση μας λέει ότι πρέπει να μειώσουμε τις εκπομπές, να υπερασπιστούμε τα τοπία μας και να αντισταθούμε τόσο στο κράτος όσο και στις μεγάλες επιχειρήσεις. Οι τέσσερις αυτοί στόχοι έρχονται σε αντίθεση.

Αλλά ακόμη κι αν δεχτούμε την επέκταση των υποδομών, το τεχνοκρατικό όραμα του υπολογισμού του άνθρακα, που έχω υποστηρίξει, είναι και πάλι προβληματικό. **Το πρόβλημα είναι ότι επιδιώκει να εξυπηρετήσει ένα σύστημα που δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί: ένα σύστημα που απαιτεί διαρκή οικονομική ανάπτυξη.** Θα μπορούσαμε, όπως το Zero Carbon Britain προβλέπει, να έχουμε απεξαρτηθεί από τον άνθρακα μέχρι το 2030. Η ανάπτυξη, τότε, θα απαιτήσει ότι θα πρέπει να απεξαρτηθούμε ξανά από την αρχή έως το 2050, το 2070 και ούτω καθεξής.

Η παραπάνω λύση θα είχε νόημα μόνον αν η οικονομία οδηγηθεί σε μια σταθερή κατάσταση. Αλλά όσο πιο συγκεκριμένο γίνεται το όραμα, τόσο πιο μακρινό μοιάζει. Η σταθερή οικονομία θα ήταν πολιτικά δυνατή μόνο αν κατορθώσουμε να πειστούμε να σταματήσουμε την αρπαγή. Αυτό, με τη σειρά του, θα ήταν εφικτό μόνο αν αισθανόμασταν πιο ασφαλείς. Αλλά ο παγκόσμιος ανταγωνισμός και τα πλήγματα που προκαλεί στις συντάξεις, την κοινωνική πρόνοια, τις δημόσιες υπηρεσίες και τη σταθερή απασχόληση κάνει τους ανθρώπους λιγότερο ασφαλείς, προτρέποντας να αρπάξουμε για τους εαυτούς μας όσα περισσότερα μπορούμε.

Αν αυτό το όραμα φαίνεται απίθανο, ας δούμε τις εναλλακτικές

λύσεις. Στην τελευταία έκδοση του εξαιρετικού περιοδικού του «The Land», ο Simon Fairlie απαντά οργισμένα στην επισήμανσή μου ότι πρέπει να λάβουμε υπόψη τη βιομηχανία στην επιλογή των πηγών ενέργειας (2). Το άρθρο του αναδεικνύει ένα αξιοπρόσεκτο πρόβλημα που σπάνια δίνουμε σημασία: ότι οι περισσότεροι από εκείνους που υποστηρίζουν μια αυτάρκη και αυτόνομη οικονομία βασισμένη στην αγροτική παραγωγή δεν έχουν μεριμνήσει για τις κατασκευές. Δεν μιλάω για το μηνιαίο ένθετο σκουπίδι των Financial Times «How to Spend It».

Μιλώ για την ενέργεια που απαιτείται για να φτιάξουμε τούβλα, γυαλί, μεταλλικά εργαλεία και σκεύη, υφάσματα (εκτός από τα χειροποίητα μάλλινα που προτείνει να φοράμε ο Fairlie), κεραμικά και σαπούνι: πράγματα που σχεδόν ο καθένας βλέπει ως στοιχειώδεις αναγκαιότητες.

Άνθρωποι σαν τον Fairlie πραγματικά προτείνουν ότι μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτά; Αν όχι, τι πηγές ενέργειας προτείνουν να χρησιμοποιούμε; Οι ξυλάνθρακες για άλλη μια φορά θα φέρουν τη βιομηχανία σε άμεσο ανταγωνισμό με τη γεωργία, θα συνεισφέρουν στην εξάπλωση της πείνας και θα εξασφαλίσουν ότι τα προϊόντα που κατασκευάζονται προορίζονται για τους πολύ πλούσιους. (Θυμηθείτε, όπως ο E.A. Wrigley υπογραμμίζει, ότι το ήμισυ της έκτασης της Μεγάλης Βρετανίας θα μπορούσε να παράγει αρκετό κάρβουνο για να κατασκευαστούν 1,25 εκατ. τόνοι σιδερόβεργες - ένα κλάσμα της τρέχουσας ζήτησης - και τίποτε παραπάνω) (3). **Μια ειλικρινής οικολογία πρέπει να εξηγήσει ποια προϊόντα πρέπει να εξακολουθήσουν να κατασκευάζονται, ποια όχι και ποιες πηγές ενέργειας θέλουμε για αυτές τις κατασκευές.**

Υπάρχει ένα μεγαλύτερο πρόβλημα εδώ: ακόμη κι αν συμπεριλάβουμε κάποιες κατασκευές, αλλά οραματιζόμαστε, όπως ο Fairlie, μια μαζική συρρίκνωση κι επιστροφή σε μια οικονομία βασισμένη στη γη, πώς θα πάρουμε τον κόσμο με το μέρος μας; Πού είναι η διάθεση του κόσμου για μια τέτοια μετάβαση;

Μια τρίτη ομάδα προσπαθεί να αποφύγει τέτοιου είδους αντιφάσεις προβλέποντας ότι το πρόβλημα θα λυθεί με την

κατάρρευση του συστήματος: η καταστροφή είναι η σωτηρία μας. Η οικονομική κατάρρευση, ισχυρίζονται, επίκειται και θα είναι εξιλεωτική. Πιστεύω ότι αυτό είναι λάθος και από τις δύο απόψεις.

Την τελευταία εβδομάδα συνέβη κάτι εκπληκτικό: ο Fatih Birol, επικεφαλής οικονομολόγος του Διεθνούς Οργανισμού Ενέργειας, αποκάλυψε ότι έχουμε φτάσει στο σημείο καμπής στην παραγωγή πετρελαίου (peak oil). «Πιστεύουμε ότι η παραγωγή αργού πετρελαίου έχει ήδη φτάσει στο σημείο καμπής από το 2006» (4). Αν αυτό είναι αλήθεια, πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα θυμωμένοι με τον Διεθνή Οργανισμό Ενέργειας. Το 2005 ο εκτελεστικός διευθυντής του αποκαλούσε αυτούς που είχαν προβλέψει ότι φτάνουμε στο σημείο καμπής «καταστροφολόγους» (5). Μέχρι το 2008 (δύο χρόνια μετά το χρονικό σημείο που ισχυρίζεται ο Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας ότι φτάσαμε στην καμπή), ο οργανισμός συνέχισε να αποκλείει την πιθανότητα να συμβεί (6, 7).

Αλλά αυτό θέτει ένα νέο ερώτημα σε εμάς τους οικολόγους: γιατί η παγκόσμια οικονομία δεν έχει καταρρεύσει, όπως είχαμε προβλέψει; Όντως ταρακουνήθηκε, αλλά κυρίως για άλλους λόγους. Τώρα η παγκόσμια ανάπτυξη επιστρέφει για να πάρει εκδίκηση: έφτασε το 4,6% τον περασμένο χρόνο (8) και το ΔΝΤ προβλέπει σχεδόν το ίδιο για το 2011 και το 2012 (9). Ο λόγος, όπως ο Birol προσπάθησε να εξηγήσει, είναι ότι το φυσικό αέριο και η άμμος πετρελαίου ήδη καλύπτουν το κενό. Όχι μόνο φαίνεται ότι η οικονομία είναι πιο ανθεκτική στα ενεργειακά σοκ από όσο θεωρούσαμε, αλλά και το αποτέλεσμα αυτών είναι αύξηση κι όχι μείωση της περιβαλλοντικής καταστροφής.

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε δεν είναι ότι έχουμε λίγα ορυκτά καύσιμα αλλά πολλά. Καθώς το πετρέλαιο μειώνεται, οι οικονομίες θα στραφούν στην άμμο πετρελαίου, το αέριο και τον άνθρακα· καθώς ο εύκολα προσβάσιμος άνθρακας θα μειώνεται, θα στραφούν σε πολύ βαθιά κοιτάσματα (με χρήση υπόγειας αεριοποίησης για να τα εκμεταλλευτούν) και στο μεθάνιο. Το ίδιο πιθανόν να ισχύει για όλα τα μεταλλεύματα: θα τα

βρίσκουμε, αλλά για να τα εκμεταλλευτούμε θα καταστρέφουμε το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειας του πλανήτη. Έχουμε πολλές μη ανανεώσιμες πηγές όλων των ειδών για να συμπληρώσουμε τα λείψανα των ανανεώσιμων: δάση, έδαφος, ψάρια, φρέσκο νερό, καιρός. **Η κατάρρευση θα έρθει κάποια μέρα, αλλά όχι πριν πάρουμε τα πάντα μαζί μας.**

Κι αν ακόμη είχαμε μια άμεση οικονομική καταστροφή, δεν είναι σίγουρο ότι το αποτέλεσμα θα ήταν μείωση της καταστροφικής μας δυνατότητας. Στην ανατολική Αφρική, για παράδειγμα, έχω δει πως, όταν οι προμήθειες παραφίνης και κηροζίνης διακόπτονται, ο κόσμος δεν σταματά να μαγειρεύει: κόβουν περισσότερα δέντρα. Η ιστορία δείχνει ότι όπου έχει παρουσιαστεί μεγάλη κλίμακας κατάρρευση, μετά αναλαμβάνουν οι ψυχοπαθείς. Αυτό είναι δύσκολο συμβατό με μια λογική χρήση των φυσικών πόρων.

Με άλλα λόγια, όλοι εμείς στο περιβαλλοντικό κίνημα -είτε προτείνουμε διευθέτηση, ριζική συρρίκνωση ή κατάρρευση- είμαστε χαμένοι. Κανένας μας δεν έχει μια πειστική θέση για το πώς η ανθρωπότητα θα φύγει από αυτή την κατάσταση. Καμιά από τις λύσεις που έχουμε επιλέξει δεν σταματά το έργο της καταστροφής του πλανήτη. Ελπίζω ότι με την παρουσίαση του προβλήματος βοηθώ να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα πιο λογικά, να εγκαταλείψουμε τις μαγικές θεωρίες και να δούμε τις αντιφάσεις που αντιμετωπίζουμε. Αλλά ακόμα και αυτό μπορεί να είναι μια υπερβολική απαίτηση.

Σημειώσεις:

1 <https://www.zerocarbonbritain.com/>

2

<https://www.thelandmagazine.org.uk/articles/thanks-george-no-t-hanks-1>

3 EA Wrigley, 2010. Energy and the English Industrial Revolution, pages 16 and 17. Cambridge University Press.

4 <https://www.abc.net.au/catalyst/oilcrunch/>

5 Claude Mandil, 2005. Foreword to Resources to Reserves: Oil and Gas Technologies for the Energy Markets of the Future,

page 3. International Energy Agency, Paris.

6 Στην έκθεσή του το 2007 ο οργανισμός αναφέρει: «οι παγκόσμιοι ενεργειακοί πόροι κρίνονται επαρκείς για την κάλυψη της προβλεπόμενης αύξησης της ζήτησης το 2030». Δεν λέει τίποτα για το τι συμβαίνει μετά από αυτό το σημείο. World Energy Outlook 2007, σελίδα 43. IEA, Παρίσι.

7 Στην αναφορά του 2008 λέει ότι «παρόλο που η παραγωγή πετρελαίου συνολικά δεν αναμένεται να φτάσει στο σημείο καμπής πριν το 2030, η παραγωγή συμβατικού πετρελαίου ... προβλέπεται να σταθεροποιηθεί προς το τέλος της προβλεπόμενης περιόδου». Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας προβλέπει την κορύφωση της παραγωγής συμβατικού πετρελαίου. Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας, 2008. World Energy Outlook 2008, σελίδα 103. IEA, Paris.

8

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/xx.html>

9 IMF, April 2011. World Economic Outlook.

<https://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2011/01/pdf/text.pdf>

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 1